Ч. 60. Второк 16 (29) марта 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложеном оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гаусмана ч. 9 і в ц. к. Старостввх на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти полїтичні.

(З Угорщини. — Цїсар Вільгельм в Неаполи. — З Туреччини. — Росийско-японьска війна.)

Угорска палата панів ухвалила вже провізорию буджетову і континґент рекрутів на 1904 р. і тим залагоджено дві найважнїйші справи. Угорска палата послів постановила на внесене президента, що сума 10.000 корон, котру минувшого року пос. Папп зложив на руки президиї яко гроші, котрими Дінес хотів підкупити того посла, має припасти скарбови державному. Засїдане палати послів відложено до 12 цьвітня.

Минувшої суботи відбув ся в Неаполи з'їзд цїсаря Вільгельма з італїяньским королем Вікторем Емануїлом. Король приїхав того дня перед полуднем до Неаполя в супроводї мінїстрів Тітоні'го і Мірабелья. Місто було величаво удекороване. О пів до 1 год. по полудни пішов король з мінїстрами на яхт „Гогенцоллерн“. Цїсар Вільгельм вийшов на стрічу короля аж до сходів і тут повитав его. Повитане монархів було дуже сердечне. Відтак відбув ся на кораблп пир, підчас котрого король Віктор Емануїл виголосив слїдуючий тоаст: „Нарід мій і я видимо у Вашім Величестві вірного і правдивого приятеля. Союз, який сполучає наші держави з собою і зі спільним союзником від так многих лїт і так щасливо, був доси найпевнїйшою запорукою европейского мира. Нехай же тота звязь позістане завсїгди такою, основуючись на довірю в тревалість союза і на чувствах наших народів, котрі ще в минувшости внаслїдок подібности своєї полїтичної і національної судьби зближили ся до себе а тепер годять ся в спільнім змаганю до мирного розвитку в будучности“.

Цїсар Вільгельм відповів на то по нїмецки: „Ідея тридержавного союза записана невигасаючо в душах наших підданих. Союз, який заключили наші достойні предки і окружений загальною честию Голови роду Габсбурґів есть для наших народів благословенем а для цїлої Европи запорукою мира. Під охороною того союза можуть народи в спокою розвивати ся. Вірний заключеним договорам прошу Ваше королївске Височество о позволене вивести тоаст“.

Повисші тоасти обох монархів не потребують широкого коментаря. Досить вказати лиш на то, що при сїй нагодї оба монархи згадали й про третого союзника і недвозначно зазначили, що готові всїма силами старати ся удержати мир в Европі. В виду того всякі непокоячі вісти, які надходять з балканьского півострова, тратять свою небезпечність, бо річ певна, що тридержавний союз не допустить до нїяких таких непокоїв на Балканї, котрі могли би нарушити мир в Европі. Впрочім всї поменші держави на Балканї, котрі доси знаходили найбільшу опору в Росиї, не будуть тепер в виду росийско-японьскої війни мали відвагу викликувати якусь колотнечу, а Туреччина мимо того, що їй реформа македоньска під контролею Росиї і Австриї дуже не на руку, піддає ся хоч і не радо тій контроли. З Константинополя доносять тепер, що Порта видала тепер нову ноту до держав, а передовсїм до правительств австрийского і росийского, в котрій заявляє, що годить ся на то, щоби македоньска жандармерия стояла під командою 25 европейских офіцирів. Сим, здаєсь, залагоджено найважнїйшу спірну точку межи турецким правительством а контрольними державами.

З поля росийско-японьскої війни нема знов нїяких важнїйших вістий. Вість, будь то би Японцї замкнули пристань в Порт-Артурі так зв. брандерами, доси не потвердила ся, а цїла акция Японцїв на мори обмежає ся, видко, лиш на тім, щоби не допустити росийску фльоту до акциї і не дати перешкодити перевозови сухопутного войска, котре все ще єсть в дорозї. Впрочім, як то показують послїдні вісти і як виходить з давнїйших, Японцї хотять мабуть обмежити свою цїлу акцию воєнну лиш на Корею. Може се лежить навіть в інтересі

---

28)

ОБРАЗКИ З ДАЛЕКОГО ВСХОДУ.

(Після Руд. Цабеля, Гессе-Вартеґґа і др. зладив К. Вербин).

(Дальше).

Коли розійшла ся чутка о вибуху боксерских розрухів в Печілї, що загрожували також росийским посїлостям в полудневій Манджурий, видав ґенерал ґубернатор Гродеков в Хабаровску приказ, щоби всї війска, які були до розпорядимости і стояли в північній Манджуриї та на хіньскій граници, збирали ся зараз в полудневій Манджуриї і на шляху заманджурскої зелїзницї. Та й з Благовіщеньска вийшла вся залога, а остало ся лиш около 150 мужа т. зв. полїцейского війска, котрі впрочім не були навіть узброєні в карабіни нової системи.

Се було без сумніву причиною того, що опісля стало ся. Напроти Благовіщеньска зачала Хіна стягати значну силу війска. Цїлий правий беріг Амура від села Сахалина аж до Айґуна був обсаджений війском. Хінцї стріляли до росийских пароходів, що удержували рух межи Стрітеньском і Хабаровском і так відтяли Благовіщеньску одиноку дорогу привозу поживи. Але хіньскі війска не вдоволили ся лиш тим, що нїби стояли тут на сторожи, але зачали з правого берега ріки стріляти як звичайно підчас війни до міста. А треба знати, що межи жителями в Благовіщеньску було около 5000 Хінцїв, що по найбільшій части були купцями, слугами та робітниками. Годї було не допустити до того, щоби Хінцї з сего і з тамтого боку не зносили ся з собою і можна легко зрозуміти, що Хінцї по правім боцї Амура уживали своїх краянів в місті за помічників. Они, кажуть, зачали вже були навіть підпалювати місто, так що місту, в котрім доми збудовані майже виключно з дерева, грозила поважна небезпечність.

Ясно також, що 150 полїцейскими вояками годї було здушити ворохобню Хінцїв, як би була вибухла, а тим менше відперти напад з правого боку ріки, скоро би був наступив в часї ворохобнї. Ґубернатор мусїв длятого конче зробити передовсїм конець змаганям Хінцїв в самім місті. Трудно сказати, яким способом міг він то зробити найлїпше, щоби Росиян забезпечити і не спротивити ся чувствам людяности цїлого сьвіта, коли би не казав був арештувати всїх Хінцїв, що були в місті. З другої же сторони було й неможливо яких 5000 Хінцїв пильнувати арештованих десь поза містом і там їх ще доглядати, бо місто тодї не булоби мало вже таки зовсїм нїякої оборони. В наслїдок того не оставало ся нїчого, як лиш вигнати Хінцїв поза ріку. А ріка була обсаджена хіньским війском. З росийскої сторони оправдують ся так:

Як би Росияни дали були тим 5000 Хінцям човни, щоби они могли були перевезти ся на них за ріку, то не було нїякої запоруки, що хіньске війско, котре мало лиш дуже маленько суден, не було би скористало із сеї нагоди та не перевезло ся через ріку на сей бік. В наслїдок того поведено Хінцїв горі рікою до якогось місця, де нїби мав бути брід, і там їм сказали, щоби они виносили ся за ріку. Вояки гнали баґнетами у воду тих, що не хотїли іти. Всї кажуть, що з тих 5000 ледви 40 дістало ся на другий бік ріки, а прочі потопили ся і ріка понесла їх трупи до Охотского моря. Так представляють сю подію з росийскої сторони і так розповідає про ню Цабель.

Не хоче ся майже вірити, щоби 150 вояків могло 5000 людий гнати без всякого опору у воду і щоби хіньске війско, котре прецї мусїло видїти і чути, що дїє ся, хоч і як оно нужденне, приглядало ся всему спокійно і навіть не старало ся ратувати як небудь своїх земляків.

Далеко імовірнїйшою єсть тота вість, яку свого часу рознесли були ґазети по всїм сьвіті: Ґубернатор побоював ся якоїсь ворохобнї, хоч Хінцї сидїли зовсїм тихо і не давали нї найменшої причини до якоїсь обави, та видав приказ, що всї Хінцї до 24 годин мають винести ся з міста за ріку до Манджуриї. — Добре — сказали Хінцї — ми підемо; але як нам перейти через ріку, коли у нас нема човнів? — Минуло 24 годин, а ґубернатор питає: Ви чому не винесли ся за ріку? — У нас нема човнів — відповіли Хінцї — дайте нам човни! — У відповіди на то полїцейске війско обступило около сто Хінцїв і казало їм іти до

японьскої політики, бо як тепер показує ся, Японія вже давнійше не думала противити ся впливови росийскому на Манджурию, а домагала ся лиш, щоби Росия в заміну за то признала Японії вплив на цілу Корею, на що Росия не хотіла згодити ся.

Отже тепер доносять згідно з Петербурга і з Льондону, що Японці вибрали собі за підставу до найблизшої своєї акциї военної місто Пен-ян (Пенґ-янґ), дуже важну точку стратеґічну з причини свого положення і доріг, які там сходять ся, і укріпили дуже сильно сю місцевість. Межи Чінампо а Пен-яном стоїть відділ войска зложений з трох дивізий. Японці хотять очевидно так обезпечити ся в сих сторонах, щоби на случай якоїсь неудачі могли тут ставити як найбільший опір росийскій армії.

Росийска аґентия телеґрафічна доносить з Ліаоян під датою 25 с. м.: Відділ ґен. Мищенка одержав вість, що Японці здержали похід вздовж лінії Пен-ян — Анджу. В Анджу стоїть 3000, в Пакчен 1000 Японців. В Чінампо стоїть около 40 японьских кораблів перевозових і военних. Японці хотять очевидно обійти наш відділ від півночи. Японьска кавалерия боїть ся козацких патруль і втікає зараз, скоро їх побачить. Дня 24 марта була мала стичка козацкої патрулі з японьскою. Двох Японців погибло. Росияни не мали ніяких страт.

Новинки.

Львів дня 28-го марта 1904.

— **Торжественне посьвящене і відкрите нового зелізничого двірця у Львові** відбуло ся в суботу перед полуднем при участи Є. Е. п. Мінiстра зелізниць державних дра Віттека, Є. Е. п. Намістника ґр. Андрея Потоцкого, Є. Е. п. Маршалка краєвого ґр. Стан. Баденїого та богато инших достойників і представителїв всїх властий державних і автономічних. Чину посьвящения довершив Впреосьв. Архієпископ др. Більчевский, а відтак Впреосьв. Митрополит Андрей Шептицкий. По посьвященю промавляли Впреосьв. Архієпископ Більчевский, п. президент міста др. Малаховский і Є. Е. п. міністер др. Віттек, котрий при кінци відчитав відручне цісарске письмо і роздав відзначеня личностям заслуженим коло будови нового будинку. Около години 12-ої в полудне закінчило ся торжество. — О годині 1-ій з полудня відбуло ся в честь Є. Е. п. Міністра сніданє у Є. Е. п. Віцепрезидента краєвої дирекциї скарбу дра Кориtовского, а вечером обід у Є. Е. п. Намістника, почім п. Міністер удав ся на равт устроєний, як звістно, в салях нового двірця на дохід кольонії в Тухли. — Вчера по вислуханю богослуженя в лат. катедрі уділяв п. Міністер авдиенций від години 10 до $11^{1}/_{2}$ перед полуднем в будинку дирекциї зелізниць, а відтак приймав представителїв властий в авдиенцийнальній сали Намістництва. По полудни оглядав п. Міністер зелізничу рампу на Жовківскім і місце під новий дворець на Личакові. Вечером був на обіді виданім в его честь Є. Е. п. Маршалком краєвим ґр. Стан. Баденїм. Нинї рано виїхав п. Міністер окремим поїздом до Самбора і прибув там о годині $10^{1}/_{2}$ перед полуднем. По сніданю на двірци поїхав до Спаса, аби оглянути будуючий ся шлях зелізниці на Угорщину. Завтра поверне до Самбора, а о годині $2^{1}/_{2}$ по полудни відїде окремим поїздом на Перемишль і Краків до Відня.

— **Утікла зі страху перед тифом.** Львівску полїцию повідомлено в четвер, що служниця Мария Колиско з Бунева коло Яворова утікла звідтам від своїх господарів, у котрих кілька осіб занедужало на тиф

— **Намірене самоубийство.** З Ярослава доносять, що оногди по полудни кинула ся там в самоубийчім намірі з ґанку другого поверха на подвірє 19-лїтна касиєрка в каварни „Бульвар“ Йосифа Митар і тяжко покалїчила ся. Причиною наміреного самоубийства має бути нещастна любов.

— **Крадіж в церкви.** Вчера доніс на інспекцию полїциї у Львові Андрій Максимович, начальник громади в Підлїсках малих з околиці Львова, що в ночи з суботи на недїлю дістали ся до церкви в Підлїсках злодії, виломивши двері. Украли они, о скілько можна було в першій хвили викрити — дві книжочки щадничі товариства „Днїстер“ на близько 1000 К, 60 К готівкою, а крім того 12 шнурків коралїв з образа Божої Матери, вартости 100 К.

— **Убийник жени.** З Відня пишуть: В четвер по полудни пенсионований кондуктор зелїзниці Полудневої, Йосиф Кеніґ, отець 6 нелїтних дітий, вийшовши нетверезий з одного з тамошних шинків, розпочав сварню з женою і пхнув її в серце ножем так, що она на місци погибла. Убийника арештовано.

— **Нещастна пригода** лучила ся в четвер вечером при улици Гавзнера у Львові. Кількалїтна дитина властителя фіякра ч. 306 вилїзла на віз і ударила коня бичем. Кінь пустив ся чвалом і аж коло костела сьв. Антонія задержали его люди. В часї скорої їзди дитина випала з фіякра і тяжко покалїчила ся.

— **Банк кредитовий для урядників.** З Відня доносять, що міністерство справ внутрішних позволило заложити кн Александрови Вреде загальний банк кредитовий (Allgemeine Credit-Vereins-Bank) з осїдком у Видни і капіталом 10 міліонів корон. Цїлию того банку єсть уділюване кредиту офіцирам і урядникам державним, аби забезпечити їх перед лихварями.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Темешвар 28 марта. Міністер *a latere* ґр. Кін-Гедерварі вибраний послом більшостию 1090 голосів.

Париж 28 марта. Переговори в справах кольоніяльних доходять до кінця. Француский

ріки; тут мимо просьби, крику і плачу змушено їх лїзти у воду. Упоравшись з одною соткою, пішли за другою і так вивели всїх Хінців з міста до ріки. Цїла ріка вкрила ся трупами а люди з Благовіщеньска ходили опісля з довгими жердками понад береги ріки та відтручували трупів, що де застрягли були в корчах, на середину ріки. Аж тодї хіньске військо на другім боці ріки зачало стріляти до Благовіщеньска і вибило кільканайцять шиб, не убивши анї одного Росиянина, хоч в урядових звітах було сказано, що Хінці убили тодї 40 людий в місті.

Аж сей атак хіньского войска на Благовіщеньск — і се далеко більше зближене до правди — дав причину, що ґенерал ґубернатор зібрав войско і казав виступити проти Хінців. Тимчасом хіньске войско розбігло ся на три вітри. Росияни з'орґанізували тодї правильний похід до Манджуриї і спалили та знищили на 50 миль далеко всї хіньскі міста і села. Се було очевидно дїло мести за атак на Благовіщеньск, як знов той атак мав послужити перед сьвітом за причину, длячого Росия хоче задержати Манджурию.

Цабель розвідував ся про сю подію в урядових кругах, тож і не диниця, що дістав інформацию, на основі котрої каже дальше: Чи се поступоване з людского і полїтичного становища дасть ся оправдати, трудно сказати. По росийскій стороні розходило ся о житє і майно 35.000 підданих, ба, о цїле з трудом здобуте становище над Амуром. Та й здає ся, що серед тодїшних відносин таке рішуче виступлене було конче потрібне і що мимо тої страшенної лютости, яка лежить в тім, щоби 5000 людий позбавити житя, не було видко иншого виходу. Коли опісля ґенерал ґубернатор розвів в сїй справі слїдство проти ґен. Ґрібского за виданий ним приказ, сей не хотів взяти за то одвічальности на себе, лиш звалив всю вину на непорозуміне зі сторони полїциї, полїция звалила вину на духовеньство а се знов на ґубернатора. Остаточно скінчило ся на тім, що ґен. Ґрібский лишив ся і дальше на своїй посаді.

Ще про два міста, про котрі нинї майже що дня єсть бесїда, хочемо ту дещо розказати. То міста Иркутск і Харбін. Перше з них лежить в Сибірі і єсть нинї осередком всего руху в транспорті войска на далекий всхід а друге лежить вже в Манджуриї при зелїзници, звідки один шлях іде до Владивостока а другий до Нючванґ і Порт Артура.

Иркутск, столиця всхідної Сибіри, славить ся у Росиян назвою сибірского Парижа задля свого богатства і гулящого житя в нім. Кажуть, що в Иркутску минає єя шампаньского вина може ще більше як в Парижи. В склепах з величавими виставами при головній улици можна так само всего дістати, як би й в якім небудь великім місті в Европі, от хоч би й як в Парижи, хоч, розуміє ся, за дуже високу ціну. Тота одна одніcенька головна улиця тягне ся рівнісенько цїлих дві милї а від неї розходять ся бічні улиці під прямим кутом. Деревляних домів тут мало а по найбільшій части видко лиш муровані побілені доми з бляшанами на зелено помальованими кришами. Лїтом буває тут небо таке синє як би де в Італії, а в полудне така спека, що чоловік рад би де сховати ся в тїни, а мимо того земля тут в глубині одного сяжня замерзла. Лїтна спека за слаба, щоби земля глубоко розмерзла ся, бо зимою доходить тут студїнь до 40 а навіть і до 45 степенїв. Воздух тут острий і сухий.

Иркутск має нинї звиш 65.000 жителїв та був вже в давних часах славний своїми караванами, що возили чай з Хіни. Нинї навіть і до Росиї везуть більшу часть чаю кораблями і зелїзницями, але все-таки значна его часть іде караванами, бо в Росиї не перевели ся ще ті, котрим смакує лиш караванний чай. Тому то ще й в теперішних часах спроваджують чай до Иркутска караванами на верблюдах а зимовою порою саньми. В Иркутску єсть ще неоден торговельник чаю, що з роками став міліонером. Але ще більше міліонерів єсть між тими, що шукають золота. Бо треба знати, що Иркутск лежить посеред золотоносних сторін Лени і забайкальских гір, а хоч закон постановляє, що все знайдене золото має переходити через иркутску державну лябораторию, то все-таки можна сьміло сказати, що половина знайденого золота розходить ся на боки.

Кудиж іде тото крадене золото? В руки знаменатих Хінців, що яко торговельники чаю осїли в иркутских заулках, а котрі стають богачами, не продавши анї одного дека чаю. Они купують крадене золото. Але як они вивозять его за границю? То не така легка річ і вимагає не аби якої хитрости. А Хінці славні зі своєї хитрости. Та й Хінець мусить раз умерти. А померший мусить — як загально звістно — спочивати в своїй рідній земли. Хінці в Иркутску бальзамують тїло свого земляка, кладуть в домовину і вивозять відтак до рідного краю. Але що добачило цікаве око полїцийного аґента крізь дірку від ключа при такім бальзамованю? В порожну чашку мерця сиплять за помочию рурки золотий пісок. Аж по такім досьвіді стало ясно, длячого Хінці так уперто обставали за тим, щоби вивозити своїх мерців за границю.

Жителї Иркутска гордять ся своїм містом та й треба признати, що старають ся дуже о его розвій. Богатство видко всюди. Соборна перков то величавий будинок; иркутска опера коштувала не менше лиш 800.000 корон; сибірский музей повен всїляких дорогоцінностий; тут єсть школа штук красних, публична бібліотека, ґімназия, женьска школа і трийцять дві школи народні, богато всїляких добродїйних заведень і т. п. Місто має електричне осьвітлене а палати міліонерів можуть порівнати ся з такими ж палатами в Льондонї; богато реставраций уладжені зовсім на взорець париских. А все-таки коли лїпше придивити ся, то видко на кождім кроцї, що то лиш т. зв. нахапана, молода культура. Улиці повні пороху або болота; замість тротоарів поставлені лиш бальки і дошки та й тих місцями нема. Тут стоїть палата, а зараз коло неї нуждення хата. Тут все в тро дорожше як в Льондонї або Парижи. Готелї тут досить, але всї они брудні і дорогі.

примірник договору прислано францускому амбасадорови в Льондоні Камбонови, котрий доручив єго льордови Лендсдавн.

Петербург 28 марта. До росийскої аґенциї телеґрафічної доносять з Мукдену, що вчера приїхав там ґен. Куропаткін, котрого на двірци повитала почетна компанія і достойники войскові. Куропаткін поїхав з двірця до помешканя Алексієва.

Льондон 28 марта. До „Daily Express“ доносять з Інкав, що Росияни будуть ставити завзятий опір Японцям в Ньючванґу. Устя ріки Ляо боронить новий форт а наладовані камінем барки будуть затоплені, щоби не допустити до порту японьскі торпедовці і кораблі.

Льондон 28 марта. Сильний відділ козаків в Тієнчванґтаї буде боронити всхідного берега а значна росийска сила в Коунанґце буде засланяти зелізницю до Сінмінґтінґа, віддаленого від Мукдену о 55 кільометрів.

Льондон 28 марта. З Чіфу доносять, що Росияни концентрують свої сили в сторонах Віджу. Недалеко ріки Ялю складають міст з понтонів. Та й Японці складають з великим поспіхом міст з понтонів недалеко Анджу, звідки мають у великій силі вирушити до Віджу. Японьскі патрулі підходять аж до Віджу.

Петербург 28 марта. „Петерб. Ведомості“ помістили слідуючу депешу царя до намістника Алексієва: Зі взгляду на велику вагу теперішної війни, котра повинна забезпечити Росиї переважаюче становище на берегах Тихого Океана, і предвиджуючи, що Ви яко мій намістник будете мусіли перенести свою резиденцию дальше в глубину краю, приміром до Мукдена або иньшої місцевости після Вашого вибору, уважаю за хосенне визначити Вам помічників в особі ґен. Куропаткіна, котрий обійме провід сухопутної армії, і Макарова, яко команданта маринарки з правами головного команданта фльоти. Я переконаний, що іменоване тих самостійних і одвічальних сотрудників забезпечить Вам яко мому намістникови сповнене трудної історичної задачі, яка Вам дістала ся в участи.

Петербург 28 марта. Адмірал Макаров вислав до царя слідуючу телеґраму: Доношу найпокірнійше, що неприятель сеї ночи о 2-ій годині заміряв знову бльокувати в'їзд до внутрішного порту. В тій ціли вислав чотири великі пороходи торговельні разом з лодями торпедовими. Ворожі судна спостережено ще в пору і розпочалась стрільба з батерий та кораблів стоячих на варті: „Бобр“ і „Отважний.“ В обаві, що неприятельскі кораблі дійдуть до цілі, командант лоди торпедової, що стояла на варті, поручник Криницкий, кинув ся на неприятеля і за помочию торпедовців знищив керму одного з пароходів, котрий завернув на право а за ним два инші пароходи і всі викинено на беріг на право від входу. Четвертий завернув на ліво і затонув також з боку від входу. Торпедовець „Сильний“ станув до борби з 6 лодями торпедовими. Згинули інжинір Зверев і 6 підофіцирів а командант і 12 моряків суть ранені. Рано показали ся неприятельскі панцирники і кружляки. Я виплив проти них на чолі повіреної мені фльоти. Та друга проба забарикадованя порту не удала ся, в'їзд до Порту єсть вільний.

Що дня межи 5 а 7 годиною видко на головній улици Іркутска повно тих людий, що щось туть значать або хотять значити. Мужчини на колесах, богато поубирані дами їздять в парадних еквіпажах й верхом. Всюди незвичайний рух і свобода, котрій навіть поліция не противить ся. Інтеліґентна кляса людий складає ся тут майже із самих політичних засланників. Многі з них займають навіть становище урядників і дістають добру платню. Крім того повно в Іркутску і всіляких злочинців, котрі відбули свою кару, але не сьміють вертати до Европи. Они полишені в Сибіри на свободі сходять ся до більших міст, щоби тут розпочинати нове житє. Тому то в Іркутску розбої і убийства на порядку дневнім. Але тут ніхто не спускає ся на поліцию, лиш сам дбає о свою безпечність, та має завсїгди при собі або під рукою револьвер. О 11 годині в ночи на улицях вже пусто, але зато по реставрациях повно людий, що пють шампан як воду та слухають сьпіву веселих сьпівачок з Варшави, котрі за добрі гроші готові кождої хвилі звеселяти житє іркутским богачам. Замітне то, що до реставраций не вільно приходити в червоних (московских) сорочках і нечистих чоботах, а поліцийне розпоряджене позваляє властителям реставраций не впускати гостий, що не мають білих сорочок і білого ковнїра. Крім того вивішені в реставрациях пригадки, щоби гості не запивали ся і не забували, що они в цивілізованім краю. Не треба й казати, що тоті пригадки лиш на то, щоби висїли на стїнах.

Місто Харбін, де тепер знаходить ся головна росийска кватира, має велике стратеґічне значінє, бо звідси можна оперувати рухами армії на полудне і всхід без обави якоїсь перешкоди зі сторони Японців. Але місто се щей під иншим взглядом має велике значінє; тут єсть головний осідок управи манджурскої і владивостоцкої зелїзниці. Харбін зачав набирати свого значіня аж від 1900 р. В 1901 р. було тут вже 12.000 Росиян, в 1902 р. 20.000, в маю 1903 р. 44.000, а в жовтни тогож року вже аж 60.000 жителів, а між тими було 400 Японців, 300 Німців, Австрийців, Турків, Греків і Вірмен, всї прочі то самі Росияни. Сам персонал урядників і служби зелізничої числить з родинами 11.000 душ. Хіньскі жителї, числом 40.000 займають окреме місто.

Харбін складає ся з трох частий: зі „старого міста,“ віддаленого на 5 км. від центрального двірця, з Престіна, міста над рікою, найважнійшого для торговлі і з міста близько стациї, де жие персонал урядничий. Місто єсть осідком цивільного суду і головної команди того войска, що стереже зелізниці. Головою міста єсть старший інжинїр від зелїзниці. Видатки на побудоване міста виносили звиш 72 міліонів корон, а капітал на приватні підприємства дали головно сибірскі жиди, а також і Хінці. В Харбінї єсть росийско-хіньский банк, котрий робить головний інтерес на тім, що позичає гроші хіньским купцям, що спроваджують товари з Росиї або бавовняні товари, що ідуть через Владивосток до Манджуриї без оплати мита. Кредит на то дістають лиш Хінці і Росияни. Найважнійшим промислом в Харбіні то млини, з котрих вісім, що в руху, представляють капітал около 3 міліонів корон. Крім того єсть тут 200 цеголень, в котрих роблять переважно хіньскі робітники. Велике значінє мають тут також і горальнї, бо в самім Харбіні минає ся на день 10.000 літрів горівки. Цїлий капітал, якого ужила Росия на будову міста, зелїзниць і укріплень в Манджуриї, обчисляють на звиш міліярд корон. Найзамітнійше то, що в заграничній торговли в Манджуриї і Сибіри займає Німеччина найперше місце, за нею іде Австрия, а відтак Данія. Маючи то на увазї, можна зрозуміти, що в інтересї сих держав було би, щоби тепер Росия побідила.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1903 після середно-европ. часу.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мукачa, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6 40	„ Лавочного, Мукачa, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івоничa
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Заліщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що неділї)

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Заліщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
		Ніч
	10·—	З Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Заліщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Коломиї
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша Борислава

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі иниші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефон число 527).